

**Р Е Ш Е Н И Е № 134**

гр.Перник, 25 март, 2015 г.

**В И М Е Т О   Н А   Н А Р О Д А**

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на единадесети март през две хиляди и петнадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Е.В.\*\*\*, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 44/2015 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът И.Й.К. \*\*\* твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт на администрацията- ИА “АА”, наказателно постановление № 34-0000053/29.ІІ.2021 г., което е отменено от РС с влязло в сила съдебно решение № 260, постановено по нах дело № 440/2012, по описа на РС Радомир. В исковата молба се сочи, че ищецът е обжалвал наказателното постановление, за осигуряване пълноценна защита е заплатил общо 300 лева адвокатски хонорар за процесуално представителство пред районния съд. Твърди, че в хода на производството пред АНО е била приложена ПАМ – спиране на управляваното от него МПС от движение и с тази заповед автомобилът е бил принудително установен на наказателен паркинг. Не се спори, че заповедта за прилагане на ПАМ е по отношение на трето, неучастващо в това производство лице. От това, че не е могъл да управлява МПС е имал неприятности в дома, създали се неприятни отношения, за това, че домакинството му било лишено от възможността да се придвижва своевременно при възникнала необходимост; налагало се да ангажира други хора за тази цел, от което изпадал в притеснено душевно състояние; в селото му се подигравали, че му спрели колата. Оценява изживените морални страдания в размер на 2000 лева. Поради това моли съда да осъди ответната страна – ИА “Автомобилна администрация” да му заплати обезщетение съответно в размер на 300 лева имуществени вреди и 2000 лева за претърпените неимуществени вреди от незаконосъобразни актове на администрацията на ответника. Претендира и присъждането на направените в настоящото производство разноски.

Ответната страна- Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" – град София счита иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от 300 лева за неоснователен, както и иска за заплащане на обезщетение от 2000 лева – за претърпени неимуществени вреди неоснователен.

Прокурорът счита, че исковете за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди са неоснователни.

Административен съд Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: През 2012 година срещу ищеца бил съставен акт за извършено нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП - затова, че на 16.І.2012 г. извършвал превоз на пътници срещу заплащане без удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз. Въз основа на установеното в акта е издадено и наказателно постановление № 34-0000053/29.ІІ.2012 г. на Началника на Областен отдел "Контролна дейност- ДАИ"- град Перник, с което на основание чл. 93, ал.1, т.1 от ЗАвтП на ищеца е наложена глоба в размер на 1500 лева.

Това наказателно постановление било обжалвано от ищеца и РРС отменил наказателното постановление. Решението на РРС е влязло в сила. Видно от представените, приложени по нах дела на РРС и ПРС, договори за правна помощ, за процесуалното представителство на адвокат ищецът е заплатил адвокатски възнаграждения в размер на 300 лева, (договори за правна защита и съдействие №№ 12673 и 12710).

Отделно от това, ищецът представя писмени доказателства за това, че е инвалид “трета” група, има недъг по рождение на горен десен крайник. След спирането на управлявания от него автомобил, по силата на издадена заповед за прилагане на ПАМ

около шест месеца, ищецът е бил принуден да ползва услугите на свой приятел за осъществяване на придвижването му до болници и други институции, намиращи се извън населеното място, в което живее. Свидетелят М.\*\*\*, дава подробни показания за неудобството, в което е бил ищеца, като споменава и неприятности в дома му, бюрократични несгоди, които е изживял за неправомерно спрения от движение автомобил. Представено е ксерокопие от разписка за платена сума от 2300 лева за продажба на автомобил.

Въз основа на изложеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи.

Предявеният иск за заплащане на обезщетение от 300 лева за претърпени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразен административен акт- наказателно постановление № 34-0000053/2012 г. на Началника на Областен отдел "Контролна дейност- ДАИ"- град Перник, е допустим, но неоснователен.

Съдът приема за неоснователна претенцията на И.Й.К.\*\*\* за присъждане на имуществени вреди в размер на 300 лв. платено по делото за отмяна на НП адвокатско възнаграждение. На първо място - липсва отменен като незаконосъобразен административен акт, от който да се претендират тези вреди, тъй като съгласно константната практика на ВАС наказателното постановление, макар отменено по съдебен ред, няма характера на индивидуален административен акт по чл. 21 от АПК, издаден и оспорван по реда на АПК. Отделно от това процесуалните закони ЗАНН и НПК не предвиждат възможност за възстановяване на направени съдебни разноски в производството по наказателни административен характер дела, поради което същите не могат да се претендират от държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като това би довело до заобикаляне на процесуалните закони. Не на последно място платеното възнаграждение за адвокатска защита не е в причинно-следствена връзка с отмененото НП, тъй като се дължи на договорно основание - договор за правна защита и съдействие.

На обезщетение по реда на чл. 203 и сл. от АПК във вр. с чл. 1 ЗОДОВ подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменен незаконосъобразен акт, постановен при или по повод изпълнение на административна дейност, както и от установени незаконосъобразни действия или бездействия на административните органи и длъжностни лица. Действията по съставянето на актове за установяване на административни нарушения и издаване на наказателни постановления не са действия, равнозначни на съставянето на индивидуален административен акт по смисъл на чл. 21 АПК, нито незаконосъобразни действия на администрацията по смисъл на чл. 203, ал. 4 АПК.

Съгласно константната практика на Върховния административен съд, редът за възстановяване на разноските по административно наказателни дела се определя от приложимите процесуални закони- ЗАНН и НПК. Те не признават право на жалбоподателя да бъдат възстановени разноските по водене на наказателно-административно дело в случай на отмяна на наказателното постановление. Поради това държавата не дължи заплащането им и в исково производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Претендирането им на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ представлява заобикаляне на процесуалния закон. След като разноски не се дължат във висящо съдебно производство, няма основание за присъждането им в друго исково производство. Освен това разноските, направени за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на административен акт пред съда, не представляват имуществени щети по смисъла на чл. 4 във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Същите не са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и не са пряка и непосредствена последица от него, а произтичат от договорно правоотношение между адвоката и лицето, търсещо правна помощ.

Издаването на наказателни постановления от административните органи е дейност по налагане на държавна административно наказателна репресия, поради което,

упражнявайки правомощията си по издаване на НП, административният орган при ИА "АА" е действал като особена административно наказателна юрисдикция, а не като типичен административен орган в обичайния смисъл на понятието "административна дейност". Не характеристиката на органа, като част от държавната администрация, а характеристиката на конкретната дейност, осъществена от този орган, съответно - характеристиката на отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление определят основателността на претенцията за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Издаването на наказателно постановление, с което се налага административно наказание съставлява дейност с юрисдикционен, а не с административен характер, поради което отмяната на наказателното постановление като незаконосъобразно не може да ангажира отговорността на държавата за вреди по см. на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

За да е налице административен акт, отменен като незаконосъобразен, от който да се претендират вреди по чл. 203 от АПК, същият следва да подлежи на преценка за законосъобразност по АПК и на двете, предвидени в този кодекс съдебни инстанции. Съгласно законодателството на Р България наказателните постановления, издадени от административните органи по ЗАНН, подлежат на съдебен контрол на първа съдебна инстанция пред районните съдилища по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, а не пред административните съдилища по реда на АПК. Първостепенните административни съдилища осъществяват контрол за законосъобразност по реда на АПК едва като касационна инстанция по отношение решенията на районните съдилища, постановени по жалби срещу наказателни постановления. При наличието на разлика в компетентния съд при осъществяване на контрол за законосъобразност на наказателното постановление в двете, предвидени по закон съдебни инстанции, а именно: първа инстанция - районният съд по реда на НПК и касационна инстанция - административният съд по реда на АПК, не може да се приеме, че наказателното постановление съставлява " административен акт", отменен по съдебен ред по реда на АПК по смисъла на чл. 203 от АПК.

Разходите за заплащане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по административно наказателно дело не са в пряка причинно-следствена връзка с отмененото наказателно постановление, а съставляват плащане по договор за поръчка с предмет: адвокатска защита и съдействие при и по повод атакуването на наказателното постановление по съдебен ред.

По отношение за претенцията за обезщетение от 2000 лева за претърпени неимуществени вреди.

Искът е неоснователен.

Безспорно е, че МПС което е било спряно от движение е управлявано от ищеца, когато е извършена проверката, но не е негова собственост. Приложената разписка за платена сума няма отношение към легитимно установена собственост на МПС, съгласно изискванията на ЗДвП. Независимо, чия собственост е, по отношение на ищеца и собственика на автомобила има договор за заем за послужване, което създава отношения между страните по договора. От това следва извода, че изначално, ищецът не притежава собствено МПС, спирането от движение на което да води до негативни последици за домакинството му и него самия, тъй като администрацията е издала незаконосъобразен административен акт, относим за вещ, която не е собственост на ищеца. По този начин, след като е взел за послужване чужда вещ, в периода, когато тя е била в невъзможност да се ползва, вредите от административния акт са настъпили за собственика на вещта, който безспорно не е ищеца. Друго, невъзможността да се ползва автомобила е следствие от издадена заповед за прилагане на ПАМ по ЗАвтП. Като основание за търсене на отговорност по реда на ЗОДОВ в исковата молба се споменава единствено отмененото от РС Радомир наказателно постановление. Последното е издадено за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП – осъществяването на обществен превоз на пътници и товари, тъй като според АНО, ищецът, като водач на моторно превозно средство, извършвал обществен

превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без редовно издадени лиценз, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от ЗАвтП и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Спирането на автомобила от движение е със съвсем различен по характера си административен акт, който независимо, че е бил отменен по реда на съдебния контрол има значение само за страните в производството, развило се пред административния орган, Административен съд Перник и пред ВАС. Именно поради тази причина, отменената заповед за прилагане на ПАМ не се посочва като основание за възникването на отговорността по ЗОДОВ, според изложеното в исковата молба.

На основание изложеното, настоящия съдебен състав приема, че исковите претенции са неоснователни и следва да се отхвърлят.

По тези съображения, съдът

### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като недоказани и неоснователни исковите на И.Й.К. \*\*\* против Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация” София, за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 лева, както и за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 2000 лева.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/